

ຕົ້ນສົມອຸ່ນບັນຫາ
||ຕົ້ນພລສົມ
ນະຄົນມານບັນຫາ||
ຕົກລອດເລີຍ ①

คำนำ

ยี่ๆฯ ขอกล่าวทักทายทุกคนด้วยเสียงหัวใจเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของ 'โกหนึง' (ตัวแสบ) ที่ไม่รู้ว่าความแสบเชี้ยวเบรี้ยวซ่าที่มีในตัวเขานี่มีส่วนที่ได้มาจากผลไม้สุดโปรดของเขาอย่างส้มหรือเปล่า ความชอบส้มของโกหนึง หากใช่ คำว่าชอบมันก็คงจะน้อยเกินไป อาจเรียกได้ว่าเข้าทั้งรักและคลั่งไคล่ส้มเป็นชีวิตจิตใจ เลยต่างหาก ทั้งเนื้อส้ม รสชาติของส้ม กลิ่นส้ม เปล็อกส้ม หรือแม้แต่เจ้าของต้นส้ม ข้างบ้านคนนั้น

เจ้าของต้นส้มข้างบ้านที่ว่าด้วยมีเชื่อมโยงกัน เรียนอยู่โรงเรียนเดียวกัน แคมป์ยังอยู่ห้องเดียวกันอีก ไม่รู้ว่าความบังเอิญ (จนเกินไป) นี้ ใครเป็นคนกำหนด แต่ไม่ว่าจะเป็นใครที่กำหนด ชีวิตของโกหนึงก็จำเป็นต้องเข้ามาเกี่ยวนั้น ก่อสอง' อย่างช่วยไม่ได้ แต่จะว่าไปการได้รู้จักกับเพื่อนใหม่คนนี้มันก็ไม่ได้ Lew Raya ไปเสียทั้งหมดหรอกนะ เพราวย่อร่างน้อยเขาก็มีท่าทางใหม่ที่ค่อยเอ้าส้มแสนอร่อยมาให้ตลอดฯ ยี่ๆฯ เรื่องราวชวนหัวของเหล่าแก๊งเด็กแสบที่จะพาให้ทุกคนได้ยั่นกลับไปคิดถึงบรรยายกาศของช่วงวัยแห่งการเติบโตอีกรึ้ง หรือถ้าหากคุณยังอยู่ในช่วงเวลาเหล่านั้น ก็ขอเชิญชวนให้มาร่วมเติบโตไปพร้อมๆ กันกับพวกเรา

ความสัมพันธ์ของโกหนึงและโก่สองจะดำเนินต่อไปอย่างไร และเหล่าแก๊งเด็กแสบ จะต้องเผชิญกับอะไรบ้าง ไปติดตามกันต่อได้ใน 'ต้นส้มอยู่บ้านเรา แต่ผลส้มหล่นมาบ้านเราตลอดเลย' แคช้อเรื่องก็สะดุดตา สะดุดหู และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะสะดุดใจทุกคนด้วยเช่นกัน

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์เอเวอร์วาย

PROLOGUE

ตั้ง!

มาอีกแล้ว

เสียงประหลาดแบบนี้มาอีกแล้ว

ปลายเท้าเหยียดออกไปกดปิดพัดลมตัวเล็ก หนังสือการ์ตูนที่เคยถูกใช้ต่างที่บังแಡบนหน้าถูกเอาอกมาวางไว้ข้างตัว แขนหั้งสองข้างค่อยๆ ดันตัวเองให้ลุกขึ้นนั่งดีๆ แสงเดดօ่อนจะมุนในช่วงสายของวันกับสายลมที่พัดผ่าน ซ่างเป็นอะไรที่เหมาะสมเมื่อเหลือเกินกับการอุ่นรับลมเล่นในวันหยุดสุดสัปดาห์เช่นนี้

เขานอนมองดูข้างบ้าน รู้ว่าปูนสีขาวสูงท่าวมหัว ทำให้มองไม่เห็นอะไรนอกเสียจากยอดต้นไม้สีเขียวของบ้านหลังข้างๆ กัน มันดูเป็นเรื่องปกติที่ครอบครัวคนก็คงไม่แปลกใจกับภาพพาโนร์มานี้ เว็บเสียงแต่เจ้าผลไม้สีส้มลูกหนึ่งที่วางแหงะอยู่บนพื้นหญ้าสีเขียวสดข้างๆ กำแพงนั่น

ขาหั้งสองข้างภายใต้กางเกงขาสั้นหนีเข้าพาตัวเองลุกขึ้นจากเบาะนั่งแล้วเดินไปหยิบส้มผลันนึ่งขึ้นมา มันอยู่ในเมื่อเล็กๆ ข้างนั้น คิวที่พอดอยู่บนหน้าขมวดมุน ก่อนจะงยำหน้าขึ้นมองดูยอดต้นส้มที่ผลพันแนวกำแพงมาเพียงนิดคิรุษะเล็กเอียงมองเล็กน้อยด้วยความสงสัย

มันมาได้ยังไง

มันหลงมาหรือ

๖ ต้นสัมอยู่บ้านเรา แต่ผลสัมฤทธิ์นานาบ้านเราติด合一

แล้วถ้าอย่างนั้น เราจะต้องเอาไปคืนเจ้าของบ้านหรือเปล่านะ
ยังคิดก็ยังปวดหัว ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรกับสัมภูณฑ์ดี
ท้ายที่สุดเด็กหน้ามีน้ำเสียงก็ตัดสินใจที่จะปอกเปลือกมัน แล้วเดินกลับมา
นั่งตากพัดลมเหมือนเดิม ทางตาแอบชำนาญมองมองดูบ้านหลังนั้นเป็นระยะ
นี่เป็นลูกที่สิบแล้วนะ

อย่าหล่นมาอีกนะ จะกินอีกแน่นอน
เมื่อเล็กค่อยๆ แกะเปลือกส้มออก ดมกลิ่นหอมอ่อนๆ จากเปลือกของมัน
ด้วยสีหน้าสดชื่น หลับตาพริ้มจนเห็นเป็นแนวขีดๆ แล้ววางเปลือกส้มแผ่นในญี่ปุ่น
ลงบนกอลุ่มผักของตัวเอง รออยู่ก็กลัวว่าผุดออกมายามที่ได้เห็นสัมภูณฑ์ในมือ
รสชาติเบร์รี่ๆ หวานๆ กำลังดีกระจายไปทั่วทั้ง病房ปากในตอนที่เข้า
ตัดสินใจยกมันลงไปแล้วเดี๋ยวมัน นึกถึงโชคดีพอสมควรที่วันนี้สัมภูณฑ์
หล่นมาในเขตวัดของบ้าน มากวันละลูกแบบนี้ให้ได้แบบกินป่ออย่า เลยนะ!

ทางตาชำนาญมองดูบ้านหลังนั้น เลยแนวกำแพงปูนสีขาวไป บ้านสองชั้น
หลังนั้นเคยเงียบเหงานานนาน จนกระทั่งมีข่าวว่ามีครอบครัวหนึ่งเพิ่งจะ
ย้ายเข้ามาอยู่ เข้ามาพร้อมกับต้นส้มต้นใหญ่ ลงทุนจ้างรถมาปลูกถึงหน้าบ้าน
เลยด้วยซ้ำ

เด็กน้อยไม่เคยเห็นหน้าเจ้าของบ้านหรือ กดเย็นก็แต่ลูกชาย
เจ้าของบ้าน

ดูเป็นเด็กหอยิ่ง ไม่พูดอะไรสักคำ หน้าตาไม่รับแขกเชาเสียเลย
ตอนเดินเนอกลัวห้อมไปฝากที่บ้านพร้อมแม่ก็ทำตาดูๆ ใส่
สาย น่ากลัว!

เออวะ...แล้วถ้าเขารู้ว่าเราแอบกินสัมภูณฑ์บ้านเขานะออยา แบบนี้ เขายังไงเรา
หรือเปล่านะ

แต่ก็นั่นแหล่ะ เด็ก ม.1 จะคิดอะไรไปได้มากกว่านั้น

เก้าอี้สีขาวตัวหนึ่งถูกกลางมารวงไว้ข้างกำแพง เพื่อให้ร่างกายเด็กๆ
ของเด็กคนหนึ่งสามารถที่จะปีนป่ายขึ้นไปได้ กลัวห้อมในมือถูกวางเอาไว้
บนแนวกำแพงนั้น ก่อนที่คนวางแผนจะผลักจากมันไป

ไม่น่าเชื่อ ก็ต้องเชื่อ แค่หันหลังกลับไปเก็บเก้าอี้เปลี่ยนเดียว กลัวยห้อม
สีเหลืองของเขาก็หายไปไหนแล้วก็ไม่รู้

คำอวยปู

CHAPTER 1

ฤกุรักษ์เป็นฤกุที่น่าเบื่อ^๑
"ค่า"

เสียงประหลาดดังขึ้นหลังจากที่เด็กน้อยขับเข้าไปใกล้พัดลม จับมันจ่อหน้าแล้วอ้าปากใส่ เกิดเป็นเสียงยาวๆ การกระทำไว้สาระนี้ เด็กน้อยทำเพื่อแก้เบื้อ โดยเฉพาะ วันนี้เป็นวันหยุด แต่พ่อแม่คงต้องออกไปทำงาน ส่วนแม่ที่หยุดในวันนี้ ก็ชุ่นใจอยู่กับการซักผ้า ทำความสะอาดบ้าน เด็กชายโกรธตัวแสงเจิงแอบคอกมาด้านนอก ลากปลั๊กไฟมาพร้อมกับพัดลมตัวเล็ก เสียงบันมันแล้วนองกางขาตีพุงอยู่ตรงระแนงไม้หน้าบ้านมาลากพักใหญ่แล้ว บางทีก็เปิดเสื้อกระพือไล่ความร้อน หลบกับร้องเพลงที่แต่งขึ้นมาเองตามประสาเด็กๆ ให้อกกระใจกับนั่นไม่ฟัง

ปิดเทอมใบใหญ่ช่วงฤดูร้อนกินเวลาไปปลายเดือน ก็ขอบที่ไม่ต้องลูกไปโรงเรียน แต่อีกใจก็รู้สึกเบื่อเขาเสียมากๆ เด็กวัยนี้กำลังอยู่ในช่วงวิ่งเล่นซุกซนตามประสา โกรธพิงคนขึ้นม้อยหมึกภาษาไทยที่หนึ่ง กำลังจะขึ้นไปที่สองในอีกไม่นานนี้ เป็นเด็ก ม.ต้น ตัวแสงที่ไม่ชอบอยู่เฉยๆ แบบนี้เป็นที่สุด

"เย้อ น่าเบื่อจังเลยๆ"

เด็กน้อยบ่นกระปอดกระแปด พลิกตัวนอนคว่ำหน้า อ้าปาก ระยะความร้อนเลียนแบบภาพจำสุนัข ก่อนที่ดวงตากลมโตจะเลื่อนไปเห็นส้มลูกหนึ่งวางแข็งแมงอยู่ตรงพื้นหญ้าข้างกำแพง ปีศาจส้มไม่รอช้ารีบกระโดดไปครัวมันมาแกะเปลือกินอย่างเคร็ดอร่อย สีหน้าของเด็กน้อย

เจื่อความสุขขึ้นมาอีกระดับ

สิ่งเดียวที่โกหกอบเกี่ยวกับชั่งบ้านนี้ ก็คงจะมีแค่ส้มเท่านั้นแหล่ะ

พากษาเพิ่งจะย้ายเข้ามาใหม่ น่าจะราواๆ ซึ่งที่โกหกี้จะปิดเทอมนั้นแหล่ะ มีบังที่แม่จะลุงแซนไกไปบ้านนักเรียนกอดอุดที่บ้านนั้นเพื่อแบ่งปันของกิน ฝิมือของแม่โภคินบัวเป็นเลิศที่สุดในโลก โกรัวแม่โภคควรไว้เป็นเชฟ ทำอะไรก็อร่อยไปหมดเลย อย่างกินอะไร ไปกอดเอวอ่อนนิหน่อย แลกกับโดนดึงแก้มสักครั้ง แค่นั้นก็ได้กินของอร่อยแล้ว

บ้านนั้นมีกันแค่สามคน มีผู้ชาย ผู้หญิง ที่คาดว่าจะเป็นพ่อภับแม่แล้วก็ลูกชายตัวเท่าๆ กับโภคที่ไม่ค่อยโปรดหน้าอกมาให้เห็นเท่าไหร่ กಡะโกรรูสีไม่ถูกชะตาเอาเสียเลย เด็กคนนั้นเอาแต่อยู่ในบ้าน เวลาที่โภคอกมาจิ่งเล่นด้านนอก ก็ไม่ยักเคลหึ่นเด็กคนนั้นสักครั้ง

เค้าເຄອະ! ใช่รู้ว่าโภคจะอยากรเห็นหน้าเสียเมื่อไรกัน

คนบ้านนั้นก็ใจดีอยู่หรอก เวลาแม่เอาของกินไปให้ก็ชอบมีขอนมอ่อนๆ มาแลกกัน โภคชอบกิน เพราะมันอ่อนโยนมาก มีครัวหนึ่งเป็นคุกเกี้ยวอกโภคแลด อร่อยจนยังติดใจมาจนถึงทุกวันนี้ ไม่รู้เลยว่าเขาไปรื้อมาจากไหน ว่าแล้วก็อยากรกินอีกครั้งจัง

นั้นแหล่ะ สรุปแล้วสิ่งที่โภคอบเกี่ยวกับชั่งบ้าน ก็คงจะมีแค่คุกเกี้ยวกับเจ้าต้นส้มตันใหญ่นี่ พากษาถึงขั้นใช้รถคันใหญ่ขันมาปลูกไว้ชั่งกำแพงไม่ยอมเอาตันเล็กๆ มาปลูกแล้วรอมันโตเลย ซึ่งบ้านโภคที่อยู่ชั่งกันก็เหมือนมีโชคหล่นทับ วันเดี๋นี้ดีเมื่อมีเสียงตับดังขึ้น เด็กน้อยก็จะวิ่งหน้าตั้งมาเก็บส้มไปบัดฟุ่นแล้วแกะกินในทันที

ส้มบ้านเขาก้ออ่อนโยนมาก โภคอบส้มบ้านนั้นมากเลย อยากให้แม่หามาปลูกไว้สักตันเหมือนกัน แต่กว่ามันจะโตจนออกผลก็คงต้องรอนานแน่ๆ

อีกทั้งไม่รู้เลยว่าส้มบ้านนั้นจะมันพันธุ์อะไรกันแน่ ไม่เคยกินส้มที่ไหนแล้วรู้สึกว่ามันอ่อนโยนเท่านี้มาก่อนเลย

"แม่! ขอตั้งคืนน่องอยยย รถไอคอมา"

นอนกระดิกเท้าدمเปลือกส้มได้ไม่นาน ประธานสัมผัสอันว่องไวของโภค

กู้รู้สึกได้ถึงสัญญาณบางอย่างที่สุดแสนจะคุ้นเคย จึงรีบเด้งตัวขึ้นมา จากระเบนไม่วิ่งดึงตั้งไปหาแม่ที่ยังทำงานบ้านอยู่ อดอ้อนขอเงินจำนวนหนึ่ง แม่สายหนาเปาๆ แต่ก็ยอมยื่นให้ ก็พนมือให้ว้าวบุญแล้ววีบจิงตัวปลิ อกมานานบ้านทันที ทิ้งให้คนเป็นแม่มอยบ้างๆ ไล่หลังเด็กน้อยอยู่อย่างนั้น

"ลุง ลุงงง!"

เอาก็แล้ว! ต้องให้พี่โกริ่งตามอีกแล้วเหรอ!

ลูกพี่โกริ่กมีกระโดดหย้อยๆ ตะไก้เรียกรถไอศครีมสามล้อที่เพิ่งจะขับผ่านหน้าบ้านตัวเองไป ลุงนี้ชอบแก้ลังเด็ก เงินเดียว มีมาให้ไม่อยากได้ ชอบขับหนี นำหุดหิดจริงๆ อาการก็ยังร้อน ยังต้องให้มาวิ่งตามอยู่นี่ กว่าที่จะยอมจอดรถให้กันได้ ก็เล่นเอาร้องจนเจ็บคอไปหมดแล้ว

"อันนี้"

"หมดแล้ว"

"เอ้า หมดได้ใจอ่ะ"

เด็กน้อยหน้างอุ้ม เมื่อไอศครีมสาขาต่อไปหมดเกลี้ยง เปะปากอยากร้องให้โกริ่กจริง จึงยืนเกร็งๆ บิดอยู่อย่างนั้น คาดสายตามองดูภาพประกอบเจ้าของหวานคลายร้อนเพื่อลือชาชื่อร้านใหม่แทนร้านที่มันหมดไป แต่นอกจากรสนั้นแล้ว ก็ไม่ชอบรสอื่นเลยนี่ ได้แต่ก้มลงมองดูตู้ไอศครีมด้วยความเครียใจ

"ไม่มีรสที่อยากกินเลย อือ"

"อื้หุหลิกทางให้เพื่อนหน่อย เพื่อนเขาจะซื้อ"

เกลูลุงเจ้าของร้านสะกิด เข้าจึงยอมยกให้ ก่อนจะพบว่าเพื่อนที่ลุงบอกนั่น เป็นลูกชายของบ้านข้างๆ นี้เอง เขายังไม่เคยได้มีโอกาสมองเห็นหน้าของเด็กคนนี้شكๆ มา ก่อน ตัวสูงเท่าๆ กันกับโกล์เดย์ แต่หน้าตาแอบดูซื่อๆ บือดูเป็นคนเงียบๆ มากยืนชี้อิสครีมก็ไม่พูดอะไรมาก แค่ชี้นิ้วไปยังอันที่ตัวเองอยากซื้อแล้วก็ยืนรอ ning เงียบ มือข้างหนึ่งถือร่มกันแดดเข้าไว้ ไม่แม้แต่จะหันหน้ามามองโกล์เดย์ด้วยซัก

"อ้าย ก็ไม่ชอบหน้าคนนี้เลยๆ"

โกริโกริ...เดี๋อกซื้อันแพงด้วยอะ!

"เอากันนี่"

โกริ๊ไปยังไออกรีมแท่งหนึ่งบนกระดาษพลาสติกนั้น ไม่นานลุงก็หยิบขึ้นมาให้ ทว่าในตอนที่จะจ่ายเงินนั้นเอง โกริ๊หน้าซีด เพราะทั้งเนื้อหั้งตัวมีแค่ยี่สิบบาท แต่เจ้านี่ราคาอยู่สิบห้าบาท ขาดไปแคนิดเดียวเอง นิดเดียวเท่านั้นเอง!

"ลุงขอได้ไหม จะจิงไปขอแม่มาให้"

โกริ๊กำลังจะตั้งท่าวิงไปขอ แต่สูงๆ เด็กหน้าตาเย็นนั้นก็หยิบເຄຫວາຍญูห้าจากเงินทอนในมือตัวเองสองให้ลง ไม่พูดไม่จาอะไรไว ไม่ขอขายสักคำ แล้วเดินจากไปพร้อมร่มสีดำคันนั้น โกริ๊มองตามอย่างงๆ ไม่คิดว่าเจ้านั้นจะซวยออกเงินให้ เลยปีองปากตะโกนไล่หลังไป

"เขี้ย! เดี๋ยวເຄາໄປคืนให้ที่บ้านนะ"

"..." เรียบ เด็กนั้นไม่ตอบไม่พูด แต่ยังเดินหนีเข้าบ้านไปแล้วเรียบร้อยชิ! ไม่อยากพูดด้วยก็ไม่ต้องพูด ไม่ได้อวยกให้ช่วยนักหรอก วิงกลับไป เอาเงินกับแม่แบบเดียวกันได้ แต่ต้นมาจ่ายให้เองอะ

สุดท้ายแล้วโกริ๊ตัวและก็ได้ไออกรีมเลิศรสماไว้ในมือ จากที่หัวเสียเมื่อครู่นี้ก็กลับมาขึ้นจนตาหายแฉ่ เพราะได้กินของหวานเย็นชื่นใจ เด็กชายกลับมาลงตรงระแนงไมenh้าบ้าน เท้ามือข้างหนึ่ง เหยียดขาเล็กๆ อกไปแสงเดดค่อนข้างแรงก็จริง แต่พอเมื่อว่าจากตันไม่พำดผ่าน บวกกับมีพัดลมอยู่ใกล้ตัว ไหนจะกลิ่นหอมๆ สดชื่นจากเปลือกส้มนี่อีก ทุกอย่างมันช่างมีความสุขเหลือเกินสำหรับเด็กน้อยอย่างโกริ๊

ตุบ!

มาอีกแล้ว! ส้มบ้านนั้นหล่นลงมาที่บ้านเราอีกแล้ว!

โกริ๊กุญแจอย่างอารมณ์ดี เดินยิ่งกว้างไปเก็บເຄาສ้มลูกกลมๆ ที่เพิงหล่นลงมาเด็กน้อยอายุเพียงสิบสองขวบ夷หน้าขึ้นมองคุณหนึ่งรั้วกำแพงสีขาวสะอาดเขามองไม่เห็นอะไรนักเพราจะตัวก็สูงແດນี่ ไม่เงิ่งครึ่งกำแพงเลยตัวยังข้า มีความสุขจริงๆ ที่วันนี้มีส้มหล่นลงมาให้กินพรีๆ ตั้งสองลูกแน่น!

"มาเยอะๆ เลย ลูกพีโก้จะรอเก็บกินให้หมด"

เด็กน้อยคลื่นยิ้มอย่างมีความสุข หมุนตัวกลับไป กะจะไปนั่งเล่น ตรงระเบียงไม้ที่เดิม มือข้างหนึ่งมีส้ม มือข้างหนึ่งมีไอศครีม ซ่างเป็นวันที่ดีอะไร เช่นนี้

ตื๊บ!

ตื๊บ!

ตื๊บ!

"อ่าๆ ทำไม่มันหล่นมาเยือนานดีล่ะ"

แต่คล้อยหลังไม่ทันไร เสียงส้มหล่นจากข้างกำแพงนั้นก็ยังไม่หยุด หันกลับไปอีกที ส้มเกือบสิบลูกก็กระจายเต็มพื้นหญ้าสีเขียวไปหมด โก้ตัวแสนอ้าปากค้าง เขาไม่รู้เลยว่ามันเกิดอะไรขึ้น ทำไม่วันนี้ส้มถึงได้หล่นมาเยือนานดี สงสัยหน้าร้อน ลมคงพัดแรงล่ำมั้ง ถึงได้เค้าส้มมาเป็นของฝากกันมากกว่าทุกวัน

โก้เท้าเค้า มือข้างหนึ่งถือไอศครีมกินไม่หยุด الرحمنมันหมด แล้วก็คลื่นยิ้มกว้างเมื่อได้เห็นสัญลักษณ์บนไม้ รีบเลียทำความสะอาดแล้วเก็บใส่กระเป๋าไปทางเดิมที่เดิม เอาไว้ ตอบปุ๊ๆ ด้วยความสุข ไว้พีโก้จะเอาไปแลกของเล่นน้า

จากนั้นก็เงยหน้าขึ้นมองดูยอดต้นส้มที่โยกขับไปมาราวกับกำลังทักทายกัน โก้แปลงร่างเป็นเจ้าหนูทำไม ขนาดคิวมูน เอียงคอตากใสแป๊ะ กะพริบตาปริบๆ พร้อมเท้าเควมองดูยอดต้นส้มลับกับสิงที่กองอยู่บนพื้นหญ้าแล้วตัดสินใจจับชายเสื้อตัวเองยกขึ้นเล็กน้อย ทำเป็นถุงใส่ผลส้มชั่วคราว ย่อตัวลงเก็บส้มพากันนั้นพร้อมหัวเราะคิกคัก รู้สึกว่าวันนี้โชคจะเข้าข้างโก้ เหลือเกินที่มีส้มหล่นลงมาเยือนานดีนี้ ทั้งๆ ที่ปกติจะมาแค่wanละลูกสองลูกเท่านั้น

"อีๆ ของโก้ ของโก"

เด็กน้อยอมยิ้ม ดวงตาเรียวเล็กหน่ายเป็นเสี้ยว เดินเท้าเปล่าเดาะแตะยำพื้นหญ้า กลับไปยังระเบียงไม้ที่เดิม แต่แล้วก็ชะงัก เอียวตัวหันกลับไปมอง

กำแพงสีขาวนั่นอีกครั้ง ลับกับก้มลงมองดูกองส้มที่ใช้เสื้อรองเท้าไว้จนตุ่ง กोตัวแสนหัวใจคิกคัก เยื่ออกมา กับลมกับฟ้าอย่างอารมณ์ดี

"คิกฯ อย่านะเว้ย มาอีกกินอีกแน่นอน ไม่คืนด้วย!"

โกลับไปนั่งอยู่ตรงระแหงไม่ที่เดิม ตั้งหน้าตั้งตาแกะเปลือกส้มออก ที่ลับ โYN ส้มที่แกะกลับเข้าปาก เดี้ยวจึบๆ จนรษชาติหวานซ่อนเบรี้ยว แต่กช่านไปทั่วปาก เด็กชายหลับตาอมยิ้มคนเดียวอย่างอารมณ์ดี บางที ก็หิบเอาเปลือกส้มมาวางแปบบนหัว บางทีก้อาadm โกไม่รู้เลยว่าทำไม่ เข้าถึงขอบส้มของข้างบ้านมากขนาดนี้ รู้แค่ว่าส้มบ้านนันอร่อยมาก แล้วก หอมมากจริงๆ

แต่พอ ก้มลงมองดูกองเปลือกส้มทั้งหลาภัยแล้ว ในใจก็แอบรู้สึกไม่ค่อยดี ขึ้นมา เด็กน้อยนั่งยกนิ้วเคาะหัวตัวเองปือกฯ อย่างใช้ความคิด เคาะอยู่สองสามที ก่อนจะยันตัวลูกขึ้น วิงตึงตั้งเข้าไปในบ้าน ไม่รู้ว่าวันนี้จะยังพอมีอะไรเอาไปใช้ แลกเปลี่ยนได้หรือเปล่า กระทั้งเจอนอกล่องที่ยังเหลืออยู่ในลังกระดาษ เข้าจึงหิบมันขึ้นมา แล้วเดินกลับไปยังกำแพงข้างบ้านนั่นอีกครั้ง

มือข้างซ้ายมีนกล่อง มือข้างขวา มีกล้ายเล็บมีองลูกเล็กฯ ที่ไปแอบบีก ของแม่มา

โกรตัวแสนเป็นเก้าอี้ เขย่งตัวขึ้นไปเพื่อวางมันไว้บนกำแพงข้างๆ กัน แล้วจึงเดินกลับอกมา ยกเก้าอี้ตัวนั้นกลับไปเก็บที่เดิม ก่อนจะกลับมานอน เปิดเสื้อตีพุง ทางแขนขาเพื่อรับลมเย็นๆ หน้าบ้าน ถูร้อนเป็นร้อนมากจริงๆ

อ่า อิ่มส้มจัง เย็นนี้จะกินข้าวเย็นได้ไหมนะ

โกรอนมองกองเปลือกส้ม เด็กน้อยหิบมันเข้ามารวบและน้ำตัวเอง นอนหลับตาพรมแล้วสุดกลิ่นหอมหวานคอมเบรี้ยว ลักษณะเหมือนได้ยินเสียง ประหลาดบางอย่าง เลยรีบปัดเปลือกส้มออกจากหน้า แล้วเด้งตัวลูกขึ้นนั่ง ก่อนจะอีกครั้ง เมื่อพบว่ามีกับกล้ายเล็บมีองของตัวเองหายไปแล้ว

"มะ...แม"

"..."

"แม่! พีหลอกกาก!"

CHAPTER 2

ถ้าพูดถึงถูร้อน ก็คงหนีไม่พ้นสังกานต์ในเดือนเมษายน
"เด็กๆ อย่าขึ้นไปบนถนนเด็ดขาดเลยนะ"

"ค้าบ!"

"ดูลูกด้วยนะคุณ"

แม่ของโภกกำราบพ่อของโภกให้ออกมาอ้างเป้าเด็กๆ ตั้งต่านชิดน้ำกันหน้าบ้าน
วันนี้โภกสวามใส่เสื้อแขนกุด างเงงขาล้าน ทับด้วยเสื้อลายดอกสีสันสดใสมาก
พร้อมกับกระบอกปืนฉีดน้ำพ่วงกระเบ้าพลาสติกสูปตัวการ์ตูนอยู่บนหลัง
สวามใส่แวนตาสีแดง จิกยิ้มกว้างจนตาหอย่อน้ำตาลอดูแล้ว
ยังมีเพื่อนๆ อีกสองสามคนกับเด็กน้อยที่อาศัยอยู่ลับเฉพาะเดียวกันมากว่าร่วมสี่สิบ
ครอบครัวน้ำใส่รถคันนั้นคันนี้ไปด้วยกัน

ชี! มีคนมาว่รวมเล่นด้วยมันก็ต้องหื่นนะ แต่เดือนนี้ใครจะซ่าวายพ่อภูบั่นแม่
โภกจ่ายค่าน้ำเล่า ค่าน้ำบ้านโภกพ่วงพรวดแหงแก่เดย์ แบบนี้เงินค่าขนมของพ่อภูบั่น
ก็ต้องถูกเบี้ยดเบี้ยนด้วยนั่สิ โอ...

ถนนหน้าบ้านโภกเปียกน้ำไปหมด พ่อนั่งมองเด็กๆ เล่นน้ำกันจากใต้ร่ม
ตันไม้ม้าหงประดุบ้าน โภกทำหน้าที่เป็นคนค่อยควบคุมเพื่อนและเด็กน้อยต่อ
อีกทอด ไม่ยอมให้ใครพรวดพราวดทะลุออกไปบนถนนเด็ดขาด

เล่นกันมาตั้งแต่เช้า รถรากีมวิ่งผ่านให้ได้สายร้าใส่อยู่บ้าง โภกบันเพื่อน
คลอกันด้วยปืนฉีดน้ำที่ฟองกับแม่พวงเข้าซื้อให้ เคามาอาดกันใหญ่ โภกยิ้ม

อย่างผู้มีชัยเมื่อได้เห็นดวงตาแวงวาวของเด็กตัวเล็กๆ จับจ้องมาอย่างสิ่งที่สะพายอยู่บนหลัง

อี! คราๆ ก็อยากมีเป็นเป็ตติวการ์ดูนเหมือนพีโก+ บอกแล้วว่าเท่!

ไม่รู้ว่าพ่อไปหากระباءสมบูรณ์ให้ญี่ปุ่นนี่มาจากไหน รู้แค่ว่าไก่ชอบมากมากที่สุด เดิมน้ำลังไปจนเต็มก่อนจะลงใบอนแท้ญี่ปุ่นนั้นกับเพื่อนตัวเท่าๆ กัน อีกสองคน ลิ่วล้อเบอร์นี่ซึ่อ ก้า ส่วนลิ่วล้อเบอร์สองอีกคนที่อนเช่นนี้ ทำหน้าฟินอยู่ข้างกันซึ่อ กัส หน้าตาเหมือนกัน ซึ่อคล้ายกันแบบนี้ ก็ เพราะว่าทั้งคู่เป็นแฟดกันนั่นเอง สองคนนี้เป็นเพื่อนกับพีโก่มาตั้งแต่ตอนเข้าโรงเรียนใหม่ๆ เลยล่ะ

โกะเพิงจะอายุสิบสอง ห้าๆ ที่เพื่อนชั้นเดียวกันอายุสิบสามไปตั้งนานแล้ว ปืนพวงเขาก็คงจะสิบสี่กัน แต่อีกไม่กี่เดือนข้างหน้านี้ ก็เพิงจะแตะสิบสามเอง ต้องรอปีหน้าถึงจะอายุสิบสี่ เขาไม่ค่อยชอบเท่าไหร่นักที่รู้ว่าจริงๆ แล้วตัวเองเกิดซ้ำที่สุดในชั้นเรียน แบบนั้นนะ มันไม่ใช่ว่าโกะจะเป็นน้องของทุกคน หรืออย่างไร ไม่เอาๆ พีโกะจะเป็นพีโก! สิบสองแล้วอย่างไร หรือ! สุดท้าย ก็เรียนห้องเดียวกันนั่นแหล่งน่า

ตัวแสงบทั้งสาม พอเจอแสงอาทิตย์ตอนบ่ายเข้าไปหน่อยก็เริ่มร้อนจนขี้เกียจลุกไปยืนฉีดน้ำ ปล่อยให้เด็กประคမตัวเล็กตัวน้อยยืนเล่นกับอยู่ตรงนั้น ส่วนพวงเขาก็นอนแท้เป็นมหา庖เดดอยู่ในกระเบศีดำใบใหญ่นี่ นอนแหงนหน้าหลับตาพิม ทำหน้าตาฟินๆ อะไรจะมีความสุขมากไปกว่าการได้นอน เช่นนี้ ในวันที่อากาศสดชื่นแบบนี้อีก ถึงจะร้อนไปหน่อยก็เถอะนะ แต่พอพอดีไปซื้อน้ำแข็งมือก้อนให้ญี่ปุ่น มาใส่ลงในน้ำให้ เพียงเท่านั้น ชีวิตของตัวแสงบทั้งสามหน่อ ก็มีสีสันขึ้นมาทันที

หือ?

โกรกพริบแพขนตาเปียกๆ หันไปกระซิบกระชาบกับเจ้าแฟดทั้งสองให้มองไปยังบริเวณหน้าบ้านข้างๆ กัน ตอนนี้ก็ลับมีเด็กคนหนึ่งที่ดูจะอายุรุ่นราวกวาราเดียวกับพวงเขายังคงยืนอยู่ตรงนั้น ไม่ใช่ใครเลย ก็ลูกชายเจ้าของบ้านนั่นแหลง ออกมายืนอยู่คนเดียวพร้อมกับปืนฉีดน้ำกระบอกโต

ที่ทำให้ตัวแสบหงส์สามต่างพากันหูตั้งตัววาว ปืนกระบอกโตขนาดนั้นของแพงชุดฯ เลยนี่หว่า กิร้อยเข้าไปนะ โน สุดยอดเลย ก้มลงมองปืนพลาสติกในมือตัวเองแล้วก็ได้แต่ร้องหูยอมๆ ในใจ ปืนหมอนั้นเท่ชะมัด!

เด็กคนนั้นสวนใส่เลือด้มีดชิด ถึงเสื้อคลายดอกฟีส้มที่ใส่อยู่ผ้าจะบางก็จริง แต่กลับใส่ปลอกแขนยาวสีดำหั้งสองข้าง ใส่กางเกงขายาว ใส่หมวกแก๊ป เพื่อป้องกันเดด โก้เห็นแล้วก็ได้แต่สายหน้า หมอนั้นแต่งตัวแตกต่างจากเขา ทุกกระเบียดนิ้ว หน้าร้อนแบบนี้จะมัวมาใส่เลือดผ่านน้ำอีกด้อดไปทำไม่ กลัวเดดขนาดนั้นก็ไม่ต้องออกมานะเล่นเดอะ ไปนอนในบ้านไป!

"เด็กๆ มา กินแต่งไม่มา"

"แตงไม!"

นางฟ้าแม่ทุนหัวของโก้เดินออกมาพร้อมมาตราดผลไม้สีแดงหันเป็นริบบิ้นพอดีคำเจ้าลูกลิ้งหั้งสามผุดขึ้นมาจากระบานน่า ตรงไปแย่งแต่งไมกันใหญ่ โกร์มองเห็นแม่ตัวเองเดินไปคุยกับเด็กข้างบ้านหน้าใหม่ค่อนนั้น ไมรู้คุยอะไรกัน ลักษณะเจ้านั้นถึงได้เดินมาร่วมเล่นน้ำที่หน้าบ้านของโก้ไปด้วยอีกคน

โก้หรี่ตามองอย่างไม่ไว้วางใจ คนบ้านนั้นไม่ได้เข้ามากวนกลุ่มกับพวกโก้แต่อย่างใด กลับเลือกที่จะยืนเล่นกับแก๊งเด็กตัวเล็กๆ ยืนถือกระบอกปืนนิ่งๆ เหมือนถูกลากคอกให้มาเล่นส่วนตัวอย่างไรอย่างนั้นเลย บรรดาเจ้าตัวเล็กหั้งหลายที่เล่นกันตรงนั้นต่างก็ส่งเสียงอื้อฮาให้กับปืนกระบอกโตไม่หยุด โก้แค่นั้นหัวเราะ จิ้มแตงโมเข้าปากเคี้ยวจับๆ พลางส่งสายตาไม่ค่อยพอใจนักไปยังเจ้าของปืนกระบอกโตนั้น

ของที่โก้เท่ากว่าตั้งเยือน่า มีเปลี่ษพายหลังด้วยเนี่ยเห็นไหม គอตระท่ำ ไอกันนั้นนักก็แค่เป็นใหญ่กว่าเขย่า หรือก แขนก็แทบจะไม่มีแรงทีอยู่แล้วยังจะเอารือกมาอวดอึก เออ!

โก้ยุ่ง หันกลับมากินแตงโมยืนๆ ที่แม่คุณสาวหันมาให้กิน อาการร้อนแบบนี้ได้เล่นน้ำได้กินแตงโมเย็นช้ำชื่นใจ อะไรจะมีความสุขมากไปกว่านี้อีก

โก้กับเพื่อนแฝดปล่อยให้แก่ก็เด็กเล็กเล่นสาดหน้ากันไป ส่วนทางนี้ ก็เก็บท่าทำรีมเหมือนเป็นเด็กโตแล้ว ไม่เล่นอะไรสาระเหมือนเด็กเล็ก

พากนั้นหรอก นั่งกินแตงโมไปเก็บไปแบบนั้น พ่อป่วยตามองแล้วก็ได้แต่ส่ายหน้ามองยิ้ม นึกในใจว่าเด็กวัยนี้มันเป็นแบบนี้กันทุกคนเลยหรือเปล่านะ

ลักษณะมีร่องรอยจะคันใหญ่วิ่งมา ในตอนนั้นเองที่พากเด็กเก็บไว้โตแล้ว พากันฟอร์มแตก รถดันใหญ่แบบนี้ บรรทุกคนมาเต็มท้ายรถ มีถังน้ำสารพัดขนาด เวลาที่พากเข้าขับมาจอดหน้าบ้านก็จะได้صادน้ำกันสนุกเชียร์ลั่น กอร์บสะพายเบ้แบกเป็นให้มั่น พ่อของโก้หัวเราะใหญ่ ช่วยจับสายยางจีดพ่นเป็นละอองช่วยอีกแรง รถคันนั้นมาจอดนิ่งๆ อยู่หน้าบ้าน ปล่อยให้พากเขาصادน้ำใส่กันและกันอยู่ เก็บสิบนาทีก่อนที่จะแยกออกไป โก้และเพื่อนๆ หัวเราะเข้าชอบใจใหญ่ เปียกไปหมดทั้งตัว หน้าโก้ขาววอกเพราะเมื่อครู่ มีคนเอาแป้งลงมาประเ gamm เด็กๆ เกาสนุก เพื่อนของโก้ก็โคน แม้จะไม่ยอมอะไรแต่ตอนนี้เด็กน้อยทั้งสามก็หน้าขาวจั๊ะไปหมดเลย ยิ่งมองก็จะยิ่งมีแต่ซึ้งหน้าลักษณะขำๆ

ในตอนนั้นเองที่ทางตาของโก้เหมือนเห็นบางอย่างผิดปกติไป นอกจากพากเข้าแล้ว เด็กหน้าใหม่คนนั้นก็ยังโดนประแป้งไปด้วย เขาโคนเยอะเลยคงเพราะคนพากนั้นนึกเข็นดูอะไรไว้รู้ จึงประแป้งเสียจนเต็มหน้า เด็กคนนั้นเลยยืนนิ่งๆ ทำท่าจะยกสองมือขึ้นมาขี้ริ้า สีหน้าไม่ค่อยดีนัก มองปราดเดียว กอกรู้ได้ในทันที แป้งเปียกๆ เข้าตาเจ้าใบนั้นแน่นอน

เข้อ หลอดพลังชีวิตต่ำเตี้ยเรียกเด็กไม่เกิน มาๆ ลูกพีโก้จะช่วย "หันหน้ามาอีก ก้มหน้างลง" โก้เดินไปลากสายยางเข้าไปหาเพื่อนบ้านคนนั้นแล้วจับให้ทำตามที่ตัวเองสั่ง พอก่อสายยางใส่มือเด็กๆ ก็ลูบหน้าลูบตาตัวเองเพื่อทำความสะอาดแป้งออกจากใบหน้าในทันที โก้พ่นลมหายใจหุ่งหึงดิทที่เจ้านี้ยังสมหวังแก้ปอยู่ได้ แล้วมันจะไปล้างหน้าตนด้วยอ่างไรกัน เขาย้ายตัวสินใจที่จะช่วยถอดออกแล้วถือเอาไว้ให้ รอกระทั้งอีกคนใช้มือล้างหน้าล้างตาให้เรียบร้อย แต่แล้วอีกฝ่ายก็ยังคงกะพริบตาแดงๆ ไปมาราวกับยังไม่หายระคายเคือง

"เพื่อนเป็นยังไงบ้างลูก"

ไม่ใช่เพื่อนโก้สักหน่อยแม่!

แน่นอนว่าโกโก้มีเด็ดพุดประโยคันน์ออกไป เขายอมยื่นสายยางให้แม่ตัวเองจัดการดูแลต่อ แล้วโกโก้เดินกลับไปนอนแข็งตัวในระบบไปใหญ่พร้อมสองแฝดอีกครั้ง ทางหากำช้ำเลืองมองไปทางเด็กหน้าใหม่เป็นระยะ แม่ของโกโก้ดูแลประคบระบุรุษอย่างดี ช่วยล้างตาให้จนดีขึ้นแล้วหยังเดินไปส่งถึงที่บ้านอีกด้วย

สุดท้ายแล้วเจ้านั้นก็ได้สัมผัสกับวันสงกรานต์แค่นั้น ระยะเวลาสั้นๆ ที่อกมาเล่นด้วยกัน เอ...แต่จะเรียกว่ามาเล่นด้วยกันก็ไม่ถูก เพราะรายนั้นไม่มาใกล้พากโก้เลย เล่นแต่กับเด็กตัวเล็กๆ ลูกหลานร้าวนำเข้าบ้านถือเป็นกระบวนการโดยตัวไม่รู้จักยิง ลงมาเย็นโง่ๆ ทำตัวเหมือนจ่าเฉยตามป้อมตำราจ่าย

ก็มีบังแหลมน้ำที่โกรธสีกัวเด็กนั่นมองมา แต่พอเข้ามาดูว่ามีคนอยู่บ้านไป รายนั้นก็หันหน้าหนีทันที

สุดท้ายแล้ว เด็กคนนั้นเดินกลับไปที่บ้าน แล้วก็ไม่อกมาอีกเลยกระทั่งพอกับแม่ของโก้บอกให้เลิกเล่น แยกย้ายกันกลับบ้านไปอาบน้ำอาบท่าเดียวจะไม่สบายกัน โก้เลียดต้องใบมือลาเพื่อนๆ ช่วยพ่อเก็บอุปกรณ์เข้าไปในบ้าน ล้างทุกอย่างให้เรียบร้อยก่อนจะรีบเข้าไปอาบน้ำอาบท่า พอดีนอกมาพร้อมกับเสื้อผ้าชุดใหม่สบายตัวอีกทีก็เย็นมากแล้ว วันนี้แม่บอกว่าจะทำอาหารน้อในบ้านให้กิน รอๆ เลยว่าวันนี้จะมีอะไรลงกระเพาะใหญ่ ของพ่อ ก็เช่น "เอ วันนี้ไม่มีส้มหล่นมาให้พ่อ กิ๊ฟลูกเลยหรือ อยากกินส้มจัง"

เด็กน้อยเดินย่ำอกมาเย็นร้อนได้กำแพง เงยหน้าขึ้นมองยอดต้นส้มแล้วกอนหายใจ ต่อให้วันนี้จะมีแต่โนมอร่อยเลิศรส แต่วันนี้ไม่มีอะไรที่จะมาสู้ส้มต้นนี้ได้เลยจริงๆ อยากกินส้ม พ่อ กิ๊ฟอยากกินส้มว้อยย

ลักษณะโกโก้เห็นแม่เดินอกมาหน้าบ้าน เปิดประตูรัวออกไปแล้วพุดคุยกับคนที่เพิ่งมาหา โก้จำได้ นั่นคือผู้หญิงที่อยู่ข้างบ้าน แม่ของเด็กผู้ชายคนนั้นเอง โก้เอบอย่องเข้าไปใกล้แล้วฟังว่าแม่ของเขากับแม่ของเด็กคนนั้นพูดคุยอะไรกัน ได้ยินคร่าวๆ แค่รู้ว่ามาขอบคุณเรื่องที่เด็กคนนั้นแบ่งเข้าตาแล้วก็ยื่นกล่องกระดาษบางอย่างให้แม่ของโก้ พากเขาสองคนคุยกันไม่นาน ก็แยกกัน แม่เดินกลับมาเห็นพ่อ กิ๊ฟเอบอยู่ที่หัวเราะแห่เบาแล้วยื่นกล่องนั้นให้สองมือเล็กรับเอาไว้อย่างงๆ

"รางวัลเด็กดีของพี่โก้ครับ"

"หา?"

แม่ไม่รู้ว่าอย่างไร ปล่อยให้โก้ยืนงง เก้าหัวแกกราก ก่อนจะก้มลงมองดูกล่องกระดาษที่น้ำตาลในมือ ด้านบนแปะพลาสติกใส่เอาไว้ทำให้ไม่อมเห็นสิ่งที่อยู่ภายใน มันคือเค้กส้ม เค้กส้มจริงๆ ไม่ติงนัง เป็นเค้กส้มก้อนเล็กๆ มีซอสส้มราดนิดหน่อย ยิ่งมองก็ยิ่งชวนให้น้ำลายไหลเยื้ม

วันนี้ไม่มีส้มเป็นลูกหล่นมาให้กินก็จริง แต่เค้กส้มนี้ก็เกินคาดไปมากเลย "ชีๆ"

โก้ก้มลงดูระหว่างนี้ไม่เหลือบ้านที่เดิม แค่กล่องออกแล้วตักจ้างขึ้นมาเด็กนั้นเข้าปาก อร่อยจนน้ำตาซึม เขานับตามลำดับทำหน้าพิน เค้กเต็มปากจนแทบไม่พอง หยุดหยับเวลาเดียว มันหอมกลิ่นส้มมากๆ แรมรัสชาติหวานคอมเปรี้ยวกำลังพอดี กินไปกินมาไม่นานก็หมดแล้ว แอบนึกเสียดาย อยากจะกินเยอะกว่านี้ จัง คนบ้านนั้นชอบมีขันหม้อร้อยๆ ตลอดเลย น่าอิจฉาเด็กคนนั้นนะ ดูท่าคงจะได้กินขันหม้อร้อยแบบนี้ทุกวันเลยหรือเปล่านี่ย แรมยังมีส้มเต็มตันให้เก็บกินตคอนไหนก์ได้อีก น่าอิจฉาจริงๆ เลย

และประเพณีไหว้ผีของพี่โก้ก็เกิดขึ้นอีกครั้ง คราวนี้เป็นกล่าวขอบคุณลูกใหญ่ที่ถูกรวงเร่นลังเวยบันแนวกำแพง เด็กน้อยปัดมือสองสามทีหลังจากเก็บเก้าอี้ให้เรียบร้อย ยืนเท้าเควงยหน้ามองดูอยู่อย่างนั้นแล้วเอ่ย出口ไป

"วันนี้พี่โก้ไม่ได้กินส้มเลยลักษณะ พุงนี่ขอเยอะๆ เลยนะ สาด!"

ยืนพนมมือพูดจบเสร็จก็เป่าเพียง ได้ยินเสียงแน่เรียกให้เข้าไปกินข้าวเย็น เลยเลิกสนใจข้างกำแพงนั้นแล้ววิ่งตีดังกลับเข้าไปในบ้านเหมือนเดิม

พี่โก้คิดว่า...หลังจากนี้พี่โก้จะลองบอกพ่อให้สร้างศาลพระภูมิข้างกำแพงนั้นเอาไว้ไม้รู้ว่าสิ่งที่อยู่ตรงนั้นคืออะไร แต่พี่โก้ว่ามันศักดิ์สิทธิ์มาก

เย็นวันนั้นสาดเพียงເเจาไว้ ใจจะไปรู้ว่าเข้าวันต่อมา กลับมีส้มมัดรวมใส่ลงใบใหญ่หล่นลงมาวางอยู่บนพื้นหญ้าเสียอย่างนั้น

โซ ถ้าจะมาขนาดนี้ พี่โก้ไม่กินแล้วได้ไหม พี่โก้เข้าไปซั่งกิโลชายตึกว่า

ชีๆ

CHAPTER 3

ปิดเทอมให้ญี่หน้าร้อนสิ้นสุดลงแล้ว

หมดเวลาสำหรับการนอนหลอกเลือดพิษอยู่บ้าน ก็ต้องกลับมาสามวันใส่ชุดนักเรียนอีกครั้ง กำว้าขึ้นไปเป็นเด็ก ม.2 หน้าใสกิ๊ง อ้าปากหัวหอดๆ ตอนเวลาเจ็ดโมงเช้า มีจักรยานหนึ่งคันกับกระเบ้าเบ้าๆ อีกหนึ่งใบ เช้าวันจันทร์ วันแรกของการปิดเทอมค่อนข้างแจ่มใส ท้องฟ้าปลอดโปร่ง มีเมฆลีลาๆ ก้อนน้อยใหญ่ลอดล่องอยู่บนนั้น พองเหยน้ำมองฟ้าทีก็ชิว์สกิล ปล่อยมือจากแขนรถจักรยานทั้งสองข้างไปด้วย การมันออกแล้วปั่นตรงไปตามถนน มนูปากของเด็กน้อยยกขึ้นสูง ดวงตาหยาดเยี้ยวเล็กเป็นเสี้ยว ก่อนจะต้องรีบจับเอาไว้ เช่นเดิมเมื่อมาถึงทางแยกข้างหน้า

เมื่อเข้าบ้านไปอีกด้วยกับแม่สาวพัด เพราเวอาแต่นอน กองกันตาหัยสู้แสงตะวัน โดนแม่บ่นจนหมาเลย แม่เท่าเคอส่งเสียงจี๊ดดังแต่เข้า ไล่ให้ไปอาบน้ำแต่ตัว เดินเข้ามาหาแล้วพยายามแนะนำพี่โก้ออกจากเตียง กว่าที่จะตื่นเต็มตาได้ ก็ใช่เวลาไปเป็นสิบนาทีเลย

ยืนอิดออดที่บ้านให้แม่บ่นอยู่นานสองนาน ในที่สุด ก็ต้องออกเดินทางไปยังโรงเรียนของตัวเอง มองเห็นเด็กนักเรียนตั้งแต่ชั้นปีแรกยันปีสุดท้าย นั่งกระจาดกันเป็นกลุ่มๆ ตามมุมนั้นมุมนี้ของโรงเรียน บรรยายกาศของการปิดเทอมที่โกรไม่ได้สัมผัสมานานหลายเดือน เข้าไปจอดรถจักรยานคันเก่งของตัวเองเอาไว้แล้วรีบวิ่งไปกระโดดใส่สองแผลทันที ทั้งสามคนนั่งคุยกัน

สาวพัด เวลาแห่งการเข้าແຖวน้ำเสารองอันสุดแสนจะน่าเบื่อก็มาถึง โกก้าปาก หวานอดๆ ทำเสียงยานคางพูดไป ผ่านรอกอยเวลาที่จะได้ขึ้นห้องเรียนเสียที เปิดเทอมวันแรกก็จะส่งไม่คืบให้คุณครูทุกคนยั่น พอ. ขึ้นมาพูดเลยมั้งนั่น

จนแล้วจนรอด กว่าที่ทุกคนจะได้แยกย้าย โกก้าเดินกอดคอเพื่อนสนิท อย่างสองแฝดขึ้นตึก หยอกเย้ากันสนุกสนาน เล่าถึงเรื่องราวที่ได้ทำในช่วง ปิดเทอมที่ผ่านมา โกก้าเอ่ยชมว่าเพื่อนตัวสูงขึ้น แฉมยังแอบเห็นสาวอีกห้อง ที่เดินผ่านกันเหล่มองอ ก้าด้วย โกก้าขับตาให้แฝดอย่างอ กัสแล้วส่งเสียงโน่นซա ดังลั่นทันที

สองแฝดออกก้ากับอ กัส จะว่าเหมือนก็เหมือน จะว่าต่างก็ต่าง อย่างเรื่อง หน้าตา เพราะเป็นแฝดเลยกลายกันอยู่แล้ว แต่โกก้าแยกได้ เพราะอ ก้า จะหน้ายาวกว่า แล้วก็มีขี้แมลงวันบุดหนึ่งตรงมุมปากข้างขวา หลายคน ชอบบอกว่าอ ก้าหน้าตาดีกว่าอ กัส เพราะชอบมีข่าวลือว่าคนนั้นคนนี้ ชอบอยู่บ่อยๆ พากเขา ก็เลยชอบแซวเอาสนุกไปด้วย ส่วนอ กัส รายนี้ ไม่สนใจเรื่องรักๆ คร่าว อะไรหรอก นั่งอ่านมันแต่ก้ารูนหึ่ก็ดำเนิน มังะญี่ปุ่น ทั้งหลาย โดยหวังว่าสักวันตัวเองจะค้นพบความจริงว่ามีสายเลือดจากตะวุล อันสูงส่องอยู่ภายในร่างกาย ในขณะที่อ ก้าหลีลีษา อ กัสก็ฝึกฝนตัวตน เป็นผู้ใช้เวทมนตร์อยู่

เปิดเทอมโกก้าอบก็แค่เวลาที่ได้เจอกับเพื่อน ได้หัวเราะกับพากมันนี้แหล่ ปกติการเรียนของโกก้าจะเป็นแบบเดินเรียน คือถ้าหมดเวลา เปลี่ยนวิชา ก็ต้องเดินไปเรียนห้องอื่นตึกอื่นมา ใจหนึ่งโกก้าไม่ชอบ เพราะขี้เกียจเดิน ไม่เหมือนสมัยประวัติที่นั่งอยู่ที่ห้อง มีโต๊ะประจำ มีคุณครูประจำ ไม่ต้อง ลุกเดินไปไหนให้เหนื่อย แต่พอดอนนี้ จริงๆ โกก้าว่ามันมีข้อดีอยู่บ้าง นั่นก็คือ เวลาเปลี่ยนคาบก็จะได้แอบมองคุณนั้น เป็นการสำรวจเรื่องราวที่เกิดขึ้นภายใน โรงเรียน ไม่ว่าจะเป็นเพื่อน รุ่นน้อง รุ่นพี่ หรือจะเป็นครูก็ตาม เรียกง่ายๆ ก็คือ การเดินเปลี่ยนห้องเรียนนั่นเองซึ่งดีต่อโนนิสัยขี้เลือ...ขี้สงสัย อย่างรู้อยากรู้ ของโกก้าเสียเหลือเกิน ฮ่า

วิชาแรกเริ่มต้นขึ้น ยังไม่ทันที่คุณครูจะเข้ามาในห้องโกก้า ก็ง่วงนอน

เสียงแล้ว เข้าทิ้งตัวหมอบไปกับหน้าโต๊ะ คอยมองดูเพื่อนๆ ทุกคนเดินผ่านประตูเข้ามา ลองสังเกตว่าคนนั้นผูกใบสีอะไร ทำมหวงอะไร คนนั้นพยายามแล้วนี่เปลี่ยนกระเป้าใหม่ด้วย โอ๊ะ! นั่นเขามีกล่องดินสอแบบที่โก้เคยอยากได้เลยนี่นา

แต่โก้ไม่ทันได้รู้ตัวเลยว่า... เปิดเทอมใหม่ในฤดูร้อนครั้งนี้ จะนำพาใครบางคนเข้ามาในชีวิตของเขาร่วมกับน้องหนึ่งคน

"เอ๊? นั่น...เดี่ยว ไอโก้ นั่นใช่คนที่เคยไปเล่นน้ำสกวนต์ที่บ้านเมือง"

อกก้าเอี่ยพร้อมซึ่มือไปยังคนที่เดินเข้ามาใหม่ ซึ่งคนคนนั้นตอบได้ว่า เป็นความสนใจเพียงหนึ่งเดียวของทุกคนในชั้น เดิมที่ห้องของโภมีรวมกันประมาณยี่สิบกว่าคนเอง เพื่อนก็จำหน้ากันได้หมด พอมีความใหม่ก็เป็นอะไรที่ทุกคนต้องให้ความสนใจมากๆ กันอยู่แล้ว

เปิดเทอมใหม่ในฤดูร้อนกับเพื่อนใหม่จังสินะ

ไก่เงยหน้าขึ้น สถาเข้ากับเด็กข้างบ้านคนนั้นที่ตอนนี้กลายมาเป็นเพื่อนร่วมชั้นกันแบบง่ายๆ อีกฝ่ายไม่ได้พูดจาอะไรกับใคร เพียงแค่เดินสะพายกระเป้าไปหาโต๊ะว่างแล้วนั่งลงเจียบๆ ไม่ชวนใครพูดคุย กระทั้งเริ่มมีคนขยับเข้าไปทักทายก่อน โภกหรือตามของกระฟ้อใบหญ้าตัวเองยิกๆ ผลอีกข้อมูลของเด็กหน้าตาดายคนนั้นเขาไว้

สิ่งที่น่าตกใจกว่าการประกายด้วยของหมอนั้นในห้องนี้ นั่นก็คือเจ้านั่น มีชื่อเหมือนกันกับเขา มันชื่อโภกเหมือนกันเป๊ะเลย กอ โภ ไม่จัดตัว โภก! และด้วยความที่ชื่อโภกเหมือนกันกับเขาเลยยิ่งทำให้เพื่อนๆ เริ่มสนใจมากขึ้นไปอีก

"ยะๆ เพิ่งรู้ว่าชื่อเหมือนมึงเลยวะโภก"

อกก้าหัวใจคิดคิด กระตุกแขนแผลด้วยแต่โภกไม่เค้า เขางะบัดแขนแล้วนั่งกอดหนังอุ้ม จ่องเข้มไปยังแผ่นหลังของเด็กใหม่คนนั้นที่กำลังได้รับความสนใจจากทุกคน วางกับมีกระแทไฟฟ้าเบรี่ยะฯ ปะทุออกมานากาذاของโภกอวิจิณลัลเลย์ที่เดียว

สรุปแล้วทั้งคบเข้า ทุกคนก็เข้าแต่พูดเรื่องของโภกคนใหม่กันจนทั่วไม่เว้นแม้แต่สองแผลนึงด้วย พังจนอียันไปหมดแล้ว โภกอยากจะวิงไปตะโภก

ระบบความอั้นดันใจกลางสนามตอนเที่ยงวัน ทำไม่ฟ้าจะต้องส่งคนชื่อเหมือนกันมาอยู่ห้องเดียวกัน ข้ายังเป็นคนที่ชอบทำหน้าตาย อยู่ใกล้ๆ ก็รังแต่จะมีความรู้สึกไม่อยากเล่นด้วย ยิ่งพอมารถอนนี้ทุกคนก็พากันดังจaya ในเมื่อให้โดยเรียกให้ว่าให้หนึ่ง และเรียกคนนั้นว่าโภส่อง ได้ยินแล้วก็อย่างจะชัดหน้าไปสักที หัวร้อนปุดๆ ชื่อโภสุดแสนจะเท่ เข้าเป็นโภหนึ่งเดียวมาตั้งแต่ อนุบาล ไม่เคยคิดเลยว่าวันนี้จะมีคนชื่อเดียวกันโปรดล่ามารียนชั้นเดียวกัน แทนมอยู่ข้างบ้านกันอีกต่างหาก!

"มึงเป็นไว หน้าหิงกิเชียวนลูกพี่"

"เมี้ยวๆ" โภหนึ่งคงแหงนบุ้ยปากไม่หยุด

"มันจะเป็นอะไร นอกจากไม่ชอบที่มีคนชื่อเหมือนตัวเอง"

"ตกลแล้ฯ โตแล้วนะโภสุด เรื่องธรรมชาติตามไปกับคีแคชือซ้ำเนย"

"มึงไม่ใช่กู มึงไม่เข้าใจหรอกก้า กูจะซื้อซักกับครอกกิได้ แต่ต้องไม่ใช่ คนนั้นสิวะ"

"โอๆ ลูกพี่โภหัวร้อนปุดๆ ใกล้คำบ่ายแล้วลายร่างเป็นหมาบ้าสินะ"

"พอเลย"

โภโคนสองแฝดหยอกล้อจนหัวเสียไปหมด ส่องคนนั้นพอชี้ว่าเข้าไม่ชอบใจเรื่องอะไรก็มักจะแกกลังแซยให้อารมณ์เสีย ไม่รู้ว่ามันน่าขำอะไรนัก กับการเห็นเพื่อนกำหมัดกัดพื้น สดท้ายโภสุดแล้วคิวกระเปาแล้วเดินนำขึ้นไปร่อนห้องเรียนของวิชาแรกในคืนนั้น แล้วนอนฟุบหน้าลงกับโต๊ะ เอียงใบหน้าหันออกไปนอนกหัวต่าง แสงแดด ตอนเที่ยงวันโภสุด บ่ายไม่คงค่อนข้างแรง สว่างจ้าไปหมด แต่โภสุดบับดาพริม หนังตาหนักขึ้นทุกที ยิ่งโคนลมเย็นๆ จากตึกชั้นบนพัดผ่านหน้าต่างเข้ามา ก็ทำให้รู้สึกสบายตัวจนโภสุดลองเคลิมหลับไป สะดุ้นตื่นอีกทีก็ตอนที่ได้ยินเสียงเพื่อนเริ่มเดินเข้ามานในห้องแล้ว

โภตัวแสบเดี้ยวกางแจ้งฯ ยกหลังมือเช็ดคราบน้ำลาย ก่อนจะชะงักไป เมื่อมองเห็นผลไม้สุดโปรดวางอยู่ข้างมือตัวเอง บนเต๊ะของโภสุด ลูกหนึ่ง วางอยู่ ดวงตากลมโตของโภสุดสากว่า มีประกายระยิบระยับอยู่ในนั้น

ผลผลิตอุทاثนร้องว่าขออภัย เข้ารีบค้ำผลสัมภณฑ์ นั่นเขาไว้แล้วยกมันชี้ให้เห็นอีกครั้ง แต่ความเพื่อนทุกคนในห้องทันทีว่าสัมภณฑ์ของใคร ถ้าไม่มีเจ้าของ ก็จะจัดการแล้วนะ!

"ไม่มีจริงอะ ของใครๆ"

"ไม่รู้ดิ แกไม่เห็นหรือว่าใครเอามาให้"

"นอนหลับอยู่นี่ดิ ตื่นมาก็เห็นมันวางอยู่แล้ว"

โก้เอ่ยพลาสเกาหัวแกรกๆ สรุปแล้วก็ไม่มีใครแสดงตัวขอภัยว่า เป็นเจ้าของสัมภณฑ์ ในใจจึงคิดไปแล้วว่า หรืออาจเป็นเพื่อนใหม่คนนั้น แต่ก็ต้องตัดช้อยสีทึ้งไปเมื่อมองเห็นโก้สองเพื่อนจะพยายามเบี้ยนหน้านึงเข้ามา โกรหงส์ถอยหายใจยาวแล้วลดมือลง ในเมื่อไม่มีใครช่างตัวว่าเป็นเจ้าของสัมภณฑ์ จานี้ก็เสร็จข้าล่ะ ยี่ๆ

ปีศาจสัมทำภาระแกะเปลือกแล้วนั่งเคี้ยวมันตื้บๆ ยัดสัมจนเต็มกระเพุ่งแก้ม รีบกินก่อนที่คุณครูจะเข้ามาเห็น รถชาติหวานคอมเบรี้ว่าที่สุดแสนจะคุ้นเคย ทำให้โก้รู้สึกกระปรี้กระเปร่าชื่นมาทันที ดวงตากลมโตสว่างวิบวับ จากที่เคยอารมณ์เสียเงื่อนเข้าน้ำกลับกลายเป็นว่ามันหายไปหมด มีแรงเรียนวิชาบ่าย จนบวบ ขนาดที่ว่าสอนແผลดังตกใจเลยที่โก้ไม่สับปองกหงษ์ป่าย หัวยังอาرمณ์ดี ลงเสียงหัวเราะยิ่งๆ อันเป็นเอกลักษณ์ แणมยังยิ้มด้วยยิ่นเพื่อนคนอื่นเห็น ก็ยังง่ว่าเจ้านี่มันอาرمณ์ดีอะไรขนาดนั้นกับอีกแค่ได้กินสัมพริหนึ่งลูก

ก็แน่ล่ะ ได้กินสัมอ้วอยๆ แणมมีเปลือกสัมอุดจมูกแบบนี้ ต่อให้โดนครูด่าเขาก็ยังยิ่มได้

สองແผลเห็นอะไรแบบนี้นั่นชินตา โก้ชอบกินสัมมาก พากເຂົ້າດີ วันไหนที่แม่ของเจ้าตัวซื้อสัมมาให้ก็ชอบเอามานั่งกินที่โรงเรียนด้วย พอกินเสร็จ ก็ไม่เคยทิ้งเปลือกสัมในทันที ชอบเอามาadm บางทีแกะได้ແຜ่นในถุงหน่อย ก็เอามาแปะหัว ทิ้งไว้หดลายช้ำวมใจจนกลืนสัมติดผิดติดตัวก็ช้ำ ไม่สนใจว่า คนอื่นจะหัวเราะหรือตัวเองจะดูดูลอกในสายตาคนอื่นแต่อย่างใด เพราะเวลาที่โก้มีสัม จากปีศาจน้อยตัวร้ายก็ลายเป็นเจ้าหนูไปในเดียวร้อน

โก้เดินไปพลาสเกาหัวแกรกๆ เปลือกสัมในมือไปพลาส ก่อนจะหันไปมองเพื่อนใหม่

คนนั้นที่เพิ่งจะเดินตามกันออกมานานห้องเรียน ก็ส่องไม่ได้มองหน้าเขาเลย
ไม่แม้แต่จะเดินผ่าน ไม่แม้แต่จะเชียดมาใกล้กัน อีกฝ่ายเดินออกไปไกลๆ
รวมกลุ่มอยู่กับแก๊งคนเก่งของห้องเรียน นำพาเขางไปจากตึกแล้วเรียบร้อย
กอตัวแบบก้มลงมองดูเศษเปลือกส้มในมือทันที

ความคิดบางอย่างผุดขึ้นมา แต่สุดท้ายก็ถ่ายหน้าพรีด
ไม่มีทางอะ ดูกว่าระหว่างสองโกโก้มีขอบหน้ากัน นี่ไม่ใช่สัมภานนั้น
แน่นอน
แล้วสรุปเจ้าสัมภานี่มันมาจากไหนกันล่ะเนี่ย เอ๊ะ! ปวดหัวแล้วนะเนี่ย
ควรเอามาให้พี่ไก่กัน

CHAPTER 4

เปิดเทอมมาเกือบเดือนแล้ว เมื่อไรจะปิดเทอมอีก พรุ่งนี้เลยได้ไหม
 กोหนึงตัวแบบคงห้องหมวดธีทันทีเมื่อเวลาบ่ายมาถึง อากาศค่อนข้าง
 ร้อนอบอ้าว ยิ่งมาเรียนที่ห้องนี้ยิ่งเหมือนตกนรกทั้งเป็น พัดลมบนเพดาน
 ก็แทบไม่ช่วยอะไรเลย กोคนเก่งที่ไม่ถูกกับความร้อนแทนจะอ้าปากแลบลิ้น
 ห้อยอกมา พลังงานก้อนสุดท้ายหมดเกลี้ยง เหลือเพียงซากปากเปลี่ยนของเด็ก
 หลังห้องก็เท่านั้น

ปกติแล้วตามแห่งนี้ข้างกันกับโถจະเป็นอุกกาศนั่งชนาบทั้ง
 ไม้รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น ผลตอบแทนปีรือไปแค่ไม่กี่วินาที สองแฝดกูลูกขี้น้ำทำท่า
 จะเดินไปที่ไหน กอหนึงทำหน้าตาเหลอนลาเหมือนคนเพิงตื่น กระตุกซ้ายเสื้อ
 เพื่อนยกฯ ร้องอย่างเพื่อสอบถามทันที

"ครูสั่งให้ทำงาน จับคู่กันทำ กฎจะไปทำกับน้ำ ส่วนไอกัสต้องไปทำกับบีม"
 ออกก้าวหันกลับมาชี้แจงให้คนที่เข้าแต่หลับในควบฟัง สายหน้าเล็กน้อย กอ่นมัน
 กอจิงฯ โต炬ปานนี้แล้วยังชอบแบบหลับในห้องเรียน เห็นใหม่ มันไม่รู้เลย
 ด้วยซ้ำว่าคู่มันคือใคร

"แล้วกูคับไปรอ"

สองแฝดมองหน้ากัน ยังไม่ทันจะได้พูดอะไร จู่ๆ เด็กใหม่หน้านิ่งเดินมา
 พร้อมกับสมุดแบบผีกหัดในมือ สามตัวแบบหลังห้องมองหน้ากันเงียบๆ
 ก่อนที่อุก้าและออกสจะรีบซิงหนืออกมาแล้วจะเบิดหัวเรา เห็นสีหน้าของ

โก่หนึ่งใหม่ ถ้าบีบคอตัวเองตายได้หมอนั่นคงทำไปแล้ว โก่หนึ่งวิญญาณแบบหลุดออกจากร่างเมื่อครู่ว่าต้องจับคู่ทำงานกับคนที่ตัวเองไม่ชอบหน้ามากที่สุด แค่คิดก็นึกสนุกขึ้นมา ดูท่า่าวันนี้ต้องได้เห็นคนขาดใจตายคาห้องเรียนอย่างแน่นอน

อก García กับอกัสไม่ค่อยเข้าใจนักว่าทำไม่เพื่อนโกร์ของพากษาถึงได้ไม่ชอบโกร์คนใหม่นัก รู้อยู่หัวใจว่ามันคงมีอารมณ์หมั่นไส้ ไม่ชอบหน้า ไม่ถูกชะตา ยิงโกร์สองซ้อมทำหน้าตานิ่งเฉยแบบนี้อีก โก่หนึ่งก็คงไม่ชอบ แต่ว่าโกร์คนใหม่นี่ก็ไม่ได้ทำอะไรไม่ดีเลยสักอย่าง ไม่ใช่พากจะคอมแบลัง ไม่ใช่พากอันธนาล หรือเด็กเกร เอกจะเป็นเด็กเรียนนั่งหน้าห้องเสียด้วยซ้ำ ทั้งอาทิตย์ก็พูดแบบนับคำได้ ตอนแรกพากเขาเกิดไปแล้วว่าโกร์สองเป็นใบ้หรือเปล่า หรืออาจจะมีความผิดปกติทางด้านการพูด เพราะเจ้าตัวไม่ผูดอะไรกับใครเลยไม่พูดเลยจริงๆ ยกเว้นก็แต่เวลาที่มีคนไปตามเรื่องเรียนเรื่องงานเท่านั้น

ถ้าหากโกร์หนึ่งเป็นตัวแบบ เมื่อมีความกันกับสองแฝดแล้วอยู่ด้วยกันนั้น เรียกว่าตัวนุ่นราวน่าปวดหัวเสียยิ่งกว่าปล่อยลงเข้าไป เป็นเด็กหลังห้องที่วันๆ เอกแต่ทำตัวน่าจับไปตีกัน ส่วนโกร์สองกลับตรงกันข้าม เปรียบดั่งบัวพันธุ์ ขาวสะอาดดบริสุทธิ์ผุดผ่อง ส่องแสงสว่างเป็นที่สนใจของคุณครู ไม่ว่าใครต่างก็เอ็นดูเด็กใหม่คนนี้ ทั้งยังมีเวลาในอนาคตถ้าหากมีการสอบแข่งขันวิชาการ อะไรแล้วล่ะก็ โกร์สองคงจะติดเป็นตัวเลือกอีกคนอย่างแน่นอน โดยเขามักจะเกาๆ กลุ่มอยู่กับแกงเด็กดี เด็กเรียน นั่งหน้าห้องตั้งใจฟังครู จนลงบนสมุดยิกๆ ทั้งกลุ่มนั้นเป็นผู้หญิงไปแล้วเกือบทั้งหมด เว้นแต่โกร์สองกับผู้ชายเนริดอีกไม่กี่คนเท่านั้น

แล้วคิดดูสิ คุณครูสุมจับคู่อย่างไรให้ได้เทพเชียนจากสวรรค์มาอยู่ด้วยกัน กับปีศาจสัมปุชชาร้อน แตกเป็นแตกແນ่นกองงานนี้

ซึ่งโกร์เหมือนกันแท้ๆ แต่อย่างอินกลับแตกต่างกันอย่างสุดขั้ว

"..."

"..."

โกร์หนึ่งอยากจะร้องไห้ หันไปยกนิ้วกลางส่งให้เพื่อนตัวแบบที่แอบ

ເກະແຂນກັນຫວ່າຈົກປົກ ເຊິ່ງຈະບ້າຕາຍອູ່ແລ້ວ ທຳມະນຸດຄົນນີ້ໄປເອົ້າອັດຈະຕາຍໄປ ໄກ້ມອນນີ້ໄມ້ພູດໄມ້ຈາກໄວສັກຄຳ ເດີນໄປທີບໍ່ເກົ້າອື່ນໆນັ່ງຕຽບຊຳມັນກັນພວກເຂົາທີ່ຈຸດຕ່າງກາງສຸດແບບຝຶກຫັດແລ້ວທຳໄດ້ແຄ່ນ້າງມອງກັນແລກກັນເງິນບາ ໂວຍໃຈ ຈະຕ້ອງທຳອະໄລລະ

ແລ້ວເມື່ອໄຣມັນຈະອ້າປາກພູດ! ພູດສີ! ພູດມາ! ທຳມະນຸດໄມ້ເປັນນະເວີຍ ໄດ້ຂ່າວວ່າ ຂລາດນັກກົງອົບຍາມາສີ ນີ້ໄມ້ຮູ້ເລີຍດ້ວຍໜ້າວ່າຄຸນຄຽມມີງານໃຫ້ທຳເນີຍ ແລ້ວຕ້ອງສົງຕອນໄໝ່ນ ທ້າຍຄາບແຮງ ຮີ້ອເຄາກລັບໄປທຳເປັນການບ້ານ ຮີ້ອຕ້ອງສົ່ງອາທິດຢ່າງໜ້າ ຮີ້ອອະໄໄ ຍັງໄຈ ກຣວິໄກ ດະໄປ ດົງ

ຈຸນແລ້ວຈຸນຮອດເຈັນນີ້ໄມ້ຍອມພູດ ກົມໜ້າຫຍົບປາກກາຂຶ້ນມາທໍາຄານເດືອນເງິນບາ ໄກ້ນີ້ນຶ່ງຂຶ້ນເຂົ້າເລີຍເຄີ່ງພັນ ນຶ່ກອຍກະຈະຄຸກແນ່ເລື້ອແລ້ວຕະປັບຫວຸຫຼາ ນີ້ໄປ໌ ແຕກີຍັງເຄົາໄວແລ້ວທ່ອງນະໂນໃນໄຈ ໄດ້! ໃນເນື້ອມາທຳມະນຸດມີ່ແຕ່ມ່ານຸຍກັນສັກຄຳ ຈະເຄາແບບນີ້ກີໄດ້ ສີ! ກໍໄນ້ໄດ້ໄ່ງໜາດນັ້ນຫຮອກນໍາ ພືກໃກ້ທຳໄດ້ອູ່ແລ້ວ ລະດັບນີ້ ເຂອະ!

ໂກ່ສູດຄົມຫາຍໃຈເຂົາລຶກາ ຮູ້ສຶກເໜ້ມອນມີໄຟກອງໃໝ່ລູກໃຫຍ່ທີ່ຫວຸ້ນຫຼັງເຕີ່ມຈະທຳແບບຝຶກຫັດໃນເລ່ມຂອງຕົວເອງ ໂດຍອີງຈາກໜ້າທີ່ອີກຝ່າຍກຳລັງທຳອູ່ ຈັບປາກກາໃໝ່ມັນເໜາມແລ້ວເຕີ່ມຈະດັນນຳໜີກລົງໄປ

ໜ້າໜຶ່ງ...ອື່ນ ສົງສັຍຕ້ອງໄປດູ້ໜ້າສອນກ່ອນ

ໜ້າສອນ...ຂະໄວຮົ່ງເນີຍ ຂ້າມາ

ໜ້າສາມ...ໜ້າມ

ໜ້າສີ...ໂຄຍີ ໄກ້ຂົບຫາຍ ຍາກ!

ໜ້າທ້າ...

ໜ້າທກ...

...

...

ໄອ້ຫຍາ...ທຳໄນ້ໄດ້ເລີຍສັກໜ້າ ອຍາກວ້ອງໄ້ທີ່ ທຳໄນ້ໄໝ້ເວີ້ງເລືຍວະ ຕ້ອງເດີມອະໄວບ້າງເນື່ອ

ແຄບທຳເລືອງມອງໂກ່ໜາຍເລີຂສອນກີໄດ້ແຕ່ອ້າປາກຄ້າງ ເພວະອີກຝ່າຍກົມໜ້າ

เขียนยิกๆ แบบไม่ต้องใช้เวลาคิดเลยด้วยซ้ำ เหมือนมองเห็นคำตอบอยเด้ง ออกมากจากข้อนั้นแล้วก็เขียนลงไปเลย ในตอนนั้นเองที่โกร่งจะเข้าใจถึง ความหมายของคำว่าฝึกบเปหจวิงๆ

นี่...นี่เขาไม่ใช่คนที่มีความสามารถนี้เลยหรอเนี่ย!

ตอนแรกก็แอบคิดล่ะนะว่าตัวเองช่างโชคดีที่ได้มาอยู่ร่วมทีมกับ พ่อหนูม่น้อยหน้าตายนี่ แต่ไปมาๆ ก็เริ่มคิดว่าโชคดีแล้ว เพราะเจ้านี่เก่งมาก ทำเป็นเดียวกับกลุ่มคนทุกข้อแล้ว จะไปจะง่ายมองดูคนอื่นที่ต้องข้างๆ กัน ก็ยังไม่ถึงไหนเลย รู้จักกันพีก็ได้ยืนนานเดียวหุบ ส่งเสียงหัวเราะยิ่ง ในใจ จ้องมองไปยังเพื่อนตัวเองแบบทั้งสองคนแล้วส่งกระเสธิตพูดคุยกัน ยักษ์ดื้อเหลวๆ เยาวย้ายว่าตอนนี้ตัวเองมีเทพเป็นคู่ทำงาน ไม่ต้องเหนื่อยใช้หัวใจทั้งสิ้น รถลูกหลานเดียว ฮ่าๆ

โกส่องนั่งทำไปเรื่อยๆ จนเกือบจะเสร็จทุกข้อ ส่วนโกร่นนึงตัวและ ก็รับเขียนคำตอบตามทันที ดวงตากระพริบจ้องมองคำตอบพากันนั้น และลิ้น เลียริมฝีปากแพลงบ๊า เดี่ยวภัยเดี่ยวเงยคู่อย่างนั้น พอทำงานเหลือแค่ข้อสุดท้าย ก็กลับมาอีกครั้ง เท้าคงว่าดูประกายอย่างอารมณ์ดี แต่มักกลับถูกทิ้งค้างเอาไว้ อย่างนั้น โกส่องยังไม่ลงมือทำอะไรสักที นอกจากนั่งมองมันนิ่งๆ ซึ่งโกร่นนึง ก็ไม่ได้พูดอะไร นั่งว่าดูรูปคำตอบไปเรื่อยเปื่อย ภรรยาให้戈ส่องทำงาน เสร็จแล้วก็จะเอามาลอกคู่ดี ถ้าไม่ให้ก็จะต้องเจอฤทธิ์โกร่นจริงเสียงจริง หน่อยล่ะ วัดกันไปเลยว่าโกในนั้นที่ใหญ่กว่า

แต่เวลาผ่านมานานแล้ว โกส่องก็ยังค้างข้อนั้นเอาไว้ เหลือบมองเวลา เหลือบอ่อนโยนเต็มที่ คุณครูก็กลับกับกำลังมองดูเวลาอยู่เหมือนกัน ในตอนนั้นเอง ที่โกร่นเริ่มร้อนrunขึ้นมาบ้าง ตอบมือข้างหนึ่งลงบนหน้ากระดาษของ戈ส่องเบาๆ ขนาดคิวมูนแล้วจ้องมองใบหน้าของอีกฝ่าย

"ยังไม่เสร็จอีกหรอจะ มันยากจะไวขนาดนั้น"

"..."

"เร็วๆ รีบทำข้อสุดท้าย จะได้เอาไปส่งครู"

ป๊ะ! มาของหน้ากันทำไม่ บนหน้ามันมีคำตอบหรือ อะ!

"ไหน ข้อนี้ทำไม่ได้หรือ" ทำเป็นถามไปอย่างนั้น ตัวเองก็ทำไม่ได้เหมือนกัน กोห์นึ่งมองดูคำพูดภาษาอังกฤษทั้งหลายแล้วก็ได้แต่เบื้องหน้า เขาไม่รู้ได้ยิ่งกว่า "ไม่รู้อีก ภาษาอังกฤษกับโกห์คือของแสลง ทั้งชีวิตเขาถูกอยู่แต่กับสัมภ่า�นั้นแหล"

"มึงทำมาตั้งหลายข้อแล้วทำไม่มึงมาติดข้อนี้ได้อะ"

"อย่ามาภูมึง"

"..."

"ไม่ชอบ"

โกห์นึ่งอ้าปากค้างไปแล้ว คำพูดแรกที่เจ้านี่พูดกับเขา แม้จะไม่ได้หมายความอะไร แต่ก็ทำเอาคนฟังรู้สึกเหมือนโดนตอบหนักกลางห้องเรียนอย่างไรอย่างนั้น พอกิจสองพุดจบก็มีหน้าเขียนคำตอบต่อให้เสร็จ ตรวจสอบความเรียบร้อย จากนั้นก็ลุกขึ้นเดินไปนั่งแล้ว ดีที่ความตื่นใจของโกห์นึ่งเป็นพลังในระดับเจ้าปีศาจ เขาวิ่งเขียนตามแล้วเอ้าไปส่งคุณครูทันที พลางตะดตามมองไปยังคนที่นั่งทำงานกับตัวเองเมื่อคืนนี้ เม้มีมากด้วยความรู้สึกดับแคนนใจใช่สิ! เขามันก็ไม่ใช่คนที่นิสัยดีอะไรอยู่แล้ว เป็นตัวแบบมาตั้งแต่ไหนแต่ไร ดวงตกมาทำงานคู่กันเองก็ช่วยไม่ได้

ก็ไม่ได้ชอบหน้าเหมือนกันนั้นแหละ นอกจากสัมที่บ้านก็ไม่เห็นมีอะไรน่าสนใจสักอย่าง

คงดูนะ วันนี้จะไปจุดธูปให้รักขอให้สัมหล่นมาที่บ้านゴสักคริ่งดันเลย!

คงดูๆๆ

หลังจากจบงานนั้น โกห์ก็กลับมาเป็นปีศาจหัวร้อนอารมณ์เสียอีกครั้ง เขายังคงพยายามให้พัฒนาสตอร์กที่ตัวติดกันยังรับไม่ถูก เดาว่าที่หัวเสียก็คงมาจากงานกลุ่มที่ทำกับโกห์หน้าใหม่นั้นแหล ถึงทำให้โกห์งุหงุหงิดขนาดนี้ น่าแพลง ทั้งที่เพิ่งเจอกันได้ไม่นาน เรื่องที่ผิดใจกันก่อนหน้านี้ก็ไม่น่าจะมีคุยกันใหม่ก็ไม่เคย ไม่รู้ว่าแค่ไม่ชอบหน้ากันแค่นี้ ทำไม่โกห์หนึ่งถึงได้ดูหงุดหงิดนัก

รอกระทั้งเวลาเลิกเรียนจนมาถึง โกห์ใบก้มือลากเพื่อนๆ วันนี้ต้องรีบกลับ เพราะตั้งใจแล้วว่าจะไปจุดธูปขอให้สัมคริ่งต้นหล่นมาบ้านตัวเอง ถือเป็นการแก้ผิดเจ้าคนที่ทำให้เขาหัวเสียในวันนี้

"เข้าย ทำไมไม่ต่อคบ"

"..."

"อืนนี่ หวานตีนเหรอ มึงอะ"

เข้าว่าจะเดินข้อมไปยังเส้นทางลัดเพื่อให้ถึงที่จอดรถจักรยานเรือขึ้นแต่กลับพบเจอเหตุการณ์ไม่คาดผันเข้าเสียก่อน กोห์หนึ่งยืนขวางด้วยมุนมองดูกลุ่มคนรำเริง สีหัวคนที่กำลังยืนห้อมล้อมครอบงำคนอยู่ ก่อนจะเบิกตากริ่งเมื่อพบว่าคนที่กำลังถูกกลุ่มอยู่คือเจ้าโกห์หน้าใหม่ เพื่อนร่วมห้องของเขานั้นเอง

โอย ให้ตายสิ เห็นหน้าตาจีดๆ แบบนั้น แต่ดึงดูดเรื่องชายให้ตัวเองเก่งจังนะ

ใจหนึ่งโกก็อยากจะแก้เผ็ดด้วยการลงปล่อยให้เจ้าคนน่ารำคาญคนนั้นโดนแกลงสักครั้ง แต่จิตสำนึกส่วนตัวก็ร้องเตือนดังล้น ทำใจปล่อยผ่านไม่ได้ พวคนนั้นเป็นพี่ฯ ม.3 ที่ขึ้นชื่อเรื่องนิสัยไม่ดีอย่างเดาไว้แรก ไม่คิดว่าคนอย่างโกกสองจะไปมีเรื่องกับพวคนนี้ได้ แต่พอแอบพังไปขอบพังมากก็ถึงเริ่มเข้าใจ ประเด็นแรกเริ่มก็มีแค่มองหน้าหารือกันเท่านั้น และพวคนนั้นก็คงเหงิดมากขึ้น เพราะเวลาพูดอะไรไปโกรกห์ทำหน้ามึนไม่ต่อคบสักคำ ยืนทำหน้าตายซึ่งกะทือเหมือนตัวโรงโนรุ่งนั้น พวเขาเก็บเลยไม่สนใจต้องกระซากคอเสื้ออย่างที่เห็น

โอยๆ ก็ได้ช่วยไอกันหน้าตายนั้นสักครั้ง ก็ไม่เป็นไรหรอก กำลังอารมณ์เสียพอดี หาที่ระบายสักหน่อยก็แล้วกัน

"เข้าย"

โกห์หนึ่งไม่รู้เหมือนกันว่าเข้าไปได้ความเปรี้ยวามากจากส้มข้างบ้านนั้น หรือเปล่าถึงได้กล้ำขานดันนี้ เขายังสนแม่ร่าอึกฝั่งจะมีคนมากกว่า อาศัยจังหวะชุลมุนพวคนั้นในการรีบดึงแขนกอส่องให้วิ่งหนีออกมานะ พอดีนหน้าคุณครูปูบ กอห์หนึ่งตัวแสบกีบบันดา ทำเป็นสะอื่นให้ยกๆ ชี้ไปยังกลุ่มรุ่นพี่ ยืนทำตัวสั้นๆ หดคอห่อในล่ออย่างน่าสงสาร รอกระทั้งคุณครูฟุ่งไปจัดการพวคนั้นที่กำลังวิ่งหนีทางจุกกัน กอห์หนึ่งตัวแสบกีบส่งเสียงหัวเราะซึ่ว้ายอกมาอีกครั้ง

"ชีๆๆ"

"..."

"เอ้า ยืนชื้อป้ออะไวอีก ไปดิ"

"..."

"อยากโคนต่ออยือคนหรืออิงยะ ไปฯ ตอนนี้ฟีโกกำลังอารมณ์ดี จะยกให้เชิร์งในวันนี้ให้ก็แล้วกัน"

"..."

"เอ้า ยังไม่ไปอีก ก็บอกว่า...เข้ายาย! เจ็บ!"

โก้หนึ่งตีมือคนที่กำลังจับมุมปากตัวเองอย่างแรงทันทีพลาบเป็นหน้าเล็กน้อย ไอนี อายากตายหรือไม่ถึงยืนมือมาจับแพลงกัน คนเข้ากำลังอารมณ์ดีที่ได้เห็นรุนพีหวานนั้นโคนคุณครูจัดการอยู่แท้ๆ เชี้ยว

ยิ่งมองหน้าอีก แบบนี้ก็ยิ่งหงุดหงิด โก้ตัวแอบส่ายหน้าแล้วกระซับกระเป่าสะพายขึ้นไปแล้ว หันหลังเดินหนีไปยังรถจักรยานของตัวเองทันที

แผ่นอนว่าเย็นวันนั้นฟีโก้โคนแม่บ่นยกใหญ่ แรมแม่ยังบอกว่าจะลดเงินค่าขนมทั้งอาทิตย์อีก พีโก้พยายามห่วงใยให้รู้สึกเหมือนใจจะคลั่ง ฟ้าจะทลายเป็นแค่เด็ก ม.๒ แต่ต้องมาโคนหักเงินค่าขนม นิมันเจ็บปวดสิ้นดี พอก็ไม่ช่วยอะไรมาก ได้แต่ขยับตาให้กัน เห็นนะว่าชอบยกโน้มไปที่ริมฝีปากซ้ายต่อคนได้นะ แต่โก้ก็ยังคงแกล้ง จะไม่มีเงินไปกินขนมแล้วเนี่ยพ่อ!

เมื่อทำอะไรไม่ได้ก็ได้แต่จุดธูปกับข้างกำแพง พีโก้เบ้าปากอ่างไม่หยุดหย่อน รำพึงรำพันน้อยใจในโชคชะตาเหลือเกิน เกิดเป็นฟีโคนมันน่าเครว่า ตัวก็แค่นี้ยังลูกแม่หักเงินค่าขนมอีก ที่ทำไปก็เพื่อช่วยคนต่างหาก ทำไมฟ้าไม่มีเมตตา!

เข้าวันใหม่ พีโภมาโรงเรียนด้วยสภาพเชือกชีม พุดดึงเรื่องค่าขนมไม่ได้เลย แต่แล้วเหมือนแต่ตอนเกล็ดย้อน* แหงหะลุหัวใจ เจ็บเสียดจีดๆ ทุกกำราบ ดinen ไปยังห้องเรียนด้วยความหมดคล้ายตายอย่าง มองไปทางไหน ก็มองมัวไปเสียหมด ขนาดที่ว่าสองแผลก็ยังทำให้เพื่อนอารมณ์ดีขึ้นไม่ได้

* เกล็ดด้วย หมายถึงเกล็ดบริเวณใต้คอมังกร ซึ่งหันไปในทางตรงข้ามกับเกล็ดในบริเวณอื่น โดยเชื่อกันว่า หากใครไปแตะโดนเกล็ดนี้เข้า มังกรจะกรีดร้องและฆ่าคนผู้นั้น ปัจจุบันใช้เปรียบเทียบการทำให้ผู้มีอำนาจเกิดความไม่สงบ

"หือ?"

"โก่ ขอโก่อะ"

แต่พอเดินเข้ามาก็เจอก่อนมุงดูอะไรสักอย่าง โกรหึ่งตัวแสนจากที่เครา มาตั้งแต่เข้ากลับบ้านดังดาววอคิรรังเมื่อไได้พบกองขันมหวนมากมายรวมกัน เป็นถุงใหญ่เบ้อเริ่มเที่ม เท่านั้นไม่พอ ยังมีส้มอิกสองสามผลอยู่ในถุงนั้นด้วย!

เป็นอิกครั้งที่โกรหึ่งไม่รู้ว่าใครเป็นเจ้าของมัน ตามเพื่อนคนแรกที่เจอก เขาก็บอกว่าเข้ามาในห้องก็เห็นมันวางอยู่ก่อนแล้ว มีแค่กระดาษที่ถูกทับเอาไว้ บอกว่าให้โกรหึ่งเท่านั้น แต่ไม่รู้เลยว่าใครเป็นคนให้

ช่างมันเก鸬! พี่โกไม่สนใจห้องนั้น ทิ้งโรงเรียนมันจะมีใครที่ถูกเวียกกว่า โกรหึ่งถ้าไม่ใช่เขาอีก กล้าเอามาให้ก็กลัวรับ เ酵อะขนาดนี้อย่าคิดว่าพี่โก จะจัดการไม่หมดนะ กินเกลี้ยงแน่นอน!

จากโลกที่หม่นหมองก็กลับมาสว่างสดใสอิกครั้ง โกรหึ่งตัวแสนวันนี้ เดินกอดถุงขันมถุงใหญ่ ตอบถุงๆๆ เปมา ยิ้มแบ้นแล้นจนตาหวย เดินผ่านใครไปรยปรายกลิ่นส้มและรอยยิ้มไปทั่ว บนหัวมีแผ่นเปลือกส้มแผ่นใหญ่ แปะเอาไว้แลดูคลอก แต่เจ้าตัวก็ไม่ได้สนใจสายตาคนมอง ส่งเสียงหัวใจเชือ เดี้ยวส้มหวานๆ อย่างมีความสุข

ดูท่าทางวันนี้ปีศาจส้มกำลังคิดจะวางแผนการยึดครองทั้งโลกด้วยกลิ่นส้ม และรอยยิ้มเสียแล้ว

ต้นสัมอญบ้านเขา แต่ผลสัมฤทธิ์น้ำบ้านเราตลาดเลข 1
Littleskyofme เขียน

จำนวน 264 หน้า
ราคาชุดละ 499 บาท (2 เล่มจบ)

พิมพ์ครั้งที่ 1 ตุลาคม 2565

ส่วนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตราฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2963-3

ภาพประกอบ audiobook

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์วาย (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชริ่ง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 02 840 4800

www.facebook.com/everyyyyy

everybooks@jamsai.com

จัดจำหน่ายที่ ว.ประเทศโดย

บริษัท ออมรินทร์ บุ๊ค เท็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จันทน์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3

www.naiin.com

‘ก็’ เด็กชายผู้ซึ่งชอบส้มเป็นชีวิตจิตใจ แต่ไม่ใช่ส้มที่ไหนก็ได้ ต้องเป็นส้มจากดินบ้านเก่านั้น เพราะส้มจากที่ไหนๆ ก็ไม่อร่อยถูกใจเก่าก่อน ทั้งหมดหวาน ทั้งอร่อย ถูกอย่างที่เป็นส้มบ้านนั้น... กิ๊ฟชอบมันทั้งหมด ยกเว้นก็แต่เจ้าของดินส้มด้วยริง เด็กคนนั้น คนที่มีเชื้อเช่าฯ เมื่อนักนักกิ๊ฟ ทุกคนพากันเรียกเขาว่า ‘กิ๊ฟโซ’ ตามครรลองคนซื้อเมื่อнос ส่วนกิ๊ฟก็ได้เชื้อเช่าว่า ‘กิ๊ฟหนึ่ง’ ไปโดยปริยาย แต่กิ๊ฟคงเหมือนกันได้เพียงแค่เชื้อ เพราะนิสัยใจคอที่แตกต่างกันสุดขั้น ราวกับสวรรค์ได้ส่งเทพเซียนมาลงทับที่ปีศาจส้มด้วย自身 รึองราวดของสองกิ๊ฟที่ดำเนินไป พวกเขามาต่างเดินโดดกันร่างกายและความรู้สึกที่ก่อตัวขึ้นในหัวใจ ไม่แรกเจอยังไม่ได้รัก แต่เมื่อได้รับความรู้สึกกันสักพัก ความรักกิ๊ฟเริ่มก่อตัว

ทดลองอ่าน

everY

ISBN 978-616-06-2963-3

9 786160 629633

ราคาชุดละ 499 บาท